

»O, da bi vsaj še enkrat videla Janka! Gotovo leži daleč v kaki bolnici, trpi bolečine in misli na naju, na Francko, na domačo vas. Zdravniki hodijo, učeni možje, in ga tolažijo. Ubogi Janko!«

Tako je rekla mati. Vso pot nista več govorila.

Ko sta prišla domov, je posijala na nebu prva zvezdica in pogledala na zemljo — kakor v tolažbo. Na zahodu so se rdele meglice v poslednjih solnčnih pramenih in izpreminjale barve. Zvon miru je donel čez vas ...

* * *

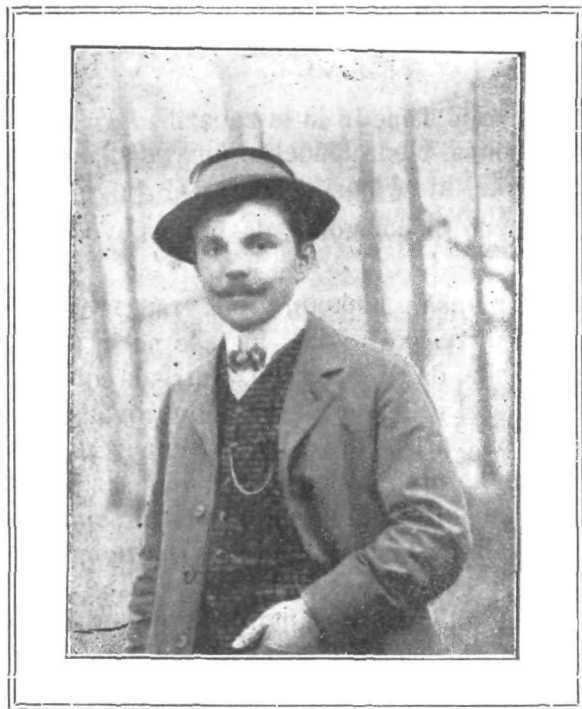
Po večerji sta sedela oče in mati v izbi za mizo in molčala. Skozi okno je sijala bleda mesečina. Na mizi je gorela luč dremotno, plapolajoče; manjkalo je olja.

Tedaj je prišel z mesečino sin ubožec; stopil je v izbo, bled in mrtvaški, in dvignil roko:

»Zbogom, mati, moja zlata; moj skrbni oče! Na snidenie!«

In šel je ...

Na nebu pa se je utrnila tisti hip svetla zvezda in poletela v mogočnem loku v vsemirje ... Ah, ti svetla zvezda, ti upanje, ti tolažba starcev betežnikov! ...

Vinko Stopar,

učitelj v Sv. Ilju pri Velenju, se je bojeval v Galiciji in je bil odlikovan s srebrno hrabrostno svetinjo II. razreda.

